

PREMIS RAMON LLULL 2004

SA MOSTRA - MOSTRA INTERNACIONAL FOLKLÒRICA DE SÒLLER.....	2
ROTGER BUILS, VICENTE (ALAIOR, 1916).....	3
COLL CARRERAS, MIGUEL (MAÓ, 1915).....	4
BARCELÓ QUETGLES, BARTOMEU «TOLO GÜELL» (PALMA, 1941).....	5
MIRÓ NICOLAU, JOSEP (PORRERES,1930).....	6
OLIVER CAPÓ, GABRIEL (PALMA 1934)	7
SOR FRANCISCA SERRA LLABRÉS (ESTABLIMENTS, 1921)	8
BONNIN AGUILÓ, PERE (SA POBLA 1944).....	9
FONT JAUME, CARME.....	11
PIÑA HONS, ROMAN (PALMA 1937).....	12
MONTANER ROTGER, AINA (PALMA, 1944)	13
FUNDACIÓ BARCELÓ	14
JA T'HO DIRÉ.....	16
VIDAL VIDAL, LLORENÇ (SANTANYÍ 1936).....	18
CAMPS COLL, PACÍFIC (CIUTADELLA DE MENORCA 1949)	19
VICENS PICORNELL, ANTÒNIA (SANTANYÍ, 1941)	20
PRATS BONET, JOAN (SANT ANTONI DE PORTMANY. EIVISSA, 1942)	21
PLANAS HEVIA, VICENTE (PALMA, 1923)	22
ROTGER MONER, RAMON (1910-1981)	23
JUANEDA ROVER, JOAN (PALMA, 1912 - 2001).....	24
FEMENIA PERELLÓ, JOAN (BÚGER, 1905)	25
FUNDACIÓ KOVACS	26
AMEBA S. A. (AGRUPACIÓ MÈDICA BALEAR)	27
VILÀS FERRER, JULIÀ (EIVISSA, 1930)	28
OLEO CARRIÓ, FRANCESC (CIUTADELLA,1779 – PALMA, 1838).....	29

SA MOSTRA - MOSTRA INTERNACIONAL FOLKLÒRICA DE SÒLLER

Manifestació folklòrica internacional anual, sense afany de lucre, que arreplega grups d'arreu del món. Aquesta mostra no tan sols té la intenció d'oferir un espectacle, sinó que també vol ser una manifestació de germanor entre els diferents pobles que hi participen. Així, els grups, encara que facin espectacles de cara al públic, també tenen intercanvis culturals entre si, per tal d'ampliar els coneixements mutus. D'aquesta manera, a més de les actuacions, s'organitzen seminaris sobre diversos aspectes de les cultures que hi prenen part. Es tracta de descobrir i conèixer altres maneres d'expressar-se col·lectivament, altres tradicions populars i sobretot altres maneres de viure i conviure.

La agrupació folklòrica Aires Sollerics, fundada al 1969 amb la intenció de recuperar i donar a conèixer les cançons i els balls tradicionals de la Vall, va ser la que impulsà la creació de la mostra, l'any 1980. Des de llavors, durant 8 dies dels mesos d'estiu, se celebra, cada vegada amb més èxit i més repercussió social.

A més d'actuacions públiques a la plaça Constitució de Sóller, també fan actuacions a altres indrets de l'illa. Així han fet actuacions al Teatre Principal de Palma, al Parc de la Mar i a altres municipis.

Hi han participat agrupacions provinents de nombroses regions d'Espanya i de diferents països d'Europa, Àsia, Àfrica i Amèrica.

Des de 1982, és membre de la Confederació Internacional d'Organització de Festivals Folklòrics i de les Arts Tradicionals (CIOFF), associada a les Nacions Unides per l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO).

ROTGER BUILS, VICENTE (Alaior, 1916)

Empresari dedicat a la distribució de publicacions, encara que també ha treballat dins el camp del turisme i de l'agricultura. Resideix a Palma des de 1924. Inicià les seves activitats dins l'empresa Rotger i creà el Grup Rotger, del qual és el president.

Va ser uns dels primers editors de postals de vistes de Mallorca, fet que va servir per promoure turísticament l'illa. També va ser dels primers a importar premsa i publicacions estrangeres.

A més de la seva feina al grup de publicacions, ha participat en la creació d'hotels com Son Vida, Bellver i d'altres, tant a Mallorca com a Menorca.

També ha fet inversions de caràcter agrícola a finques de Mallorca, com Son Ripoll i Sa Font, i Santa Catalina a Menorca.

Dins l'àmbit del mecenatge, va fundar l'Espai Cultural Rotger a la seva casa natal d'Alaior, que és una escola de música on s'imparteixen classes de diversos instruments musicals i de cant. És també l'organitzador del concert d'estiu que es fa a Son Ripoll des de 1984, de gran repercussió social.

Pel seu paper en la promoció i la difusió de la cultura i el seu caràcter emprenedor, ha estat guardonat amb premis i distincions com la Medalla de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Mallorca, Eivissa i Formentera (1991) o la Placa del Consell Insular de Menorca (1998) per la seva tasca de protecció i ajuda a l'illa, a més de diferents distincions i homenatges dins l'àmbit editorial i empresarial.

L'any 1994 va publicar *Les memòries de Vicenç Rotger* i, fa poc, *Els poemes de Son Ripoll*, poemari relacionat amb les seves vivències i els seus pensaments més íntims sobre la família, l'amor, l'amistat...

COLL CARRERAS, MIGUEL (Maó, 1915)

Advocat. Llicenciat per la Universitat de Saragossa. L'any 1942 ingressà en el cos d'advocats de l'Estat, activitat que exercí a les Balears fins l'any 1984. Des de 1954 a 1984 ocupà el càrrec d'advocat de l'Estat en cap a les Illes Balears. Adscrit a l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de les Illes Balears des de 1944.

Durant els anys 60 va ser ponent als estudis que s'organitzaren a les Balears per adaptar el règim canari de *cabildos* insulars i mancomunitats a l'administració provincial de les nostres illes.

Participà a la Comissió de Juristes constituïda per redactar l'avantprojecte que va precedir la *Compilació del dret civil especial de Balears*. També fou membre de la Comissió de Juristes constituïda per designació del Ministeri de Justícia per reformar aquesta compilació, nomenament ratificat pel Consell General Interinsular de les Illes Balears, a proposta del Consell Insular de Menorca; així mateix, és coautor de l'avantprojecte que va servir per elaborar la llei balear de reforma d'aquesta compilació.

Ha estat president del Consell Consultiu de les Illes Balears per designació del Govern (1997) i, des de 2002, membre d'aquest Consell Consultiu a proposta del Parlament de les Illes Balears. Ha estat també president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Balears des de la seva fundació (1988) fins a l'any 2000. Actualment, n'és el president honorari.

A més, és acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia de Jurisprudència i Legislació d'Espanya, i de l'Acadèmia Nacional de Dret i Ciències Socials de Córdoba (Argentina); és soci corresponent de l'Acadèmia Mexicana de Jurisprudència i Legislació, i acadèmic honorari de la Reial Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Granada.

Ha estat distingit amb la Insígnia d'Or de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Balears i condecorat per S. M. el Rei amb la Gran Creu del Mèrit Civil (1982).

BARCELÓ QUETGLES, BARTOMEU «TOLO GÜELL» (Palma, 1941)

De formació autodidacta. Destaca per la seva dedicació incansable i el seu compromís cívic cap a qualsevol activitat o iniciativa de caire social i cultural, arrelat a les tradicions i als costums populars de la nostra terra. Entre aquests, destaca *Des Güell a Lluc a peu*, una marxa popular que des de 1974 es du a terme el primer dissabte d'agost. El seu punt de partida és la plaça Güell, situada davant l'antic bar Güell, i recorre l'itinerari entre Palma i el santuari de Lluc pels llocs més tradicionals. Amb el temps, aquesta activitat ha esdevingut un fenomen de masses (de vegades ha arribat a convocar més de 50.000 persones), fins al punt que el 6 d'agost de 1993 es va inaugurar el km 0 davant l'antic bar Güell, amb l'assistència dels reis d'Espanya, que donaren el «sus!» de sortida dels marxaires.

També cal remarcar la seva col·laboració en la recuperació del Carnaval, com ara en la celebració de la Rua de Palma; i també de la Diada Ciclista de Sant Sebastià, durant les festes del patró de Palma, i de la Festa Agrícola de Son Ferriol, que se celebra el darrer diumenge del mes de març. Per descomptat, ha participat en tot tipus de celebracions populars i esportives, com ara les Beneïdes de Sant Antoni, les festes de la Mare de Déu de la Salut, patrona de Palma, i en curses populars com ara Inca–Palma, Valldemossa–Palma o la Marató de Calvià.

Ha format part de nombroses entitats esportives, culturals i ciutadanes, com, per exemple, les federacions balears de fona, de dards i de pesca, el patronat de bàsquet, l'Associació de Veïnats de Son Canals i dels Hostalets o de la Societat Protectora d'Animals i Plantes.

Seguidor incondicional del RCD Mallorca, ha participat i col·laborat en les activitats on ha estat present l'equip.

Pel seu entusiasme i la seva feina ha rebut nombrosos premis i guardons, entre els quals destaquen els que li ha concedit el Govern de les Illes Balears per la seva contribució a l'esport popular, el trofeu extraordinari a la dedicació esportiva (1984), atorgat per la Unión de Periodistas de España, a més de nombroses distincions.

MIRÓ NICOLAU, JOSEP (Porreres,1930)

Investigador i docent. És llicenciat en ciències físiques per la Universitat Complutense de Madrid (1952), doctor en enginyeria elèctrica per l'Institut de Tecnologia Case dels EUA (1961) i doctor en ciències físiques per la Universitat Complutense de Madrid (1968).

En 1953 començà la seva tasca investigadora a l'Institut de l'Electricitat del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC). Aquestes investigacions en el camp dels sistemes digitals, la intel·ligència artificial i els mecanismes per a l'emulació de la intel·ligència natural, de caràcter capdavanter a l'època en què es dugueren a terme, fan que pugui ser considerat com un dels pioners en aquests camps de recerca punters en l'actualitat.

L'any 1957 marxà als EUA per continuar les seves investigacions, i hi desenvolupà les tasques de lector professional de l'Institut de Tecnologia Case (1957-1961), de professor ajudant al mateix centre (1961-1964) i a la Universitat d'Ohio (1964-1966).

En 1966 retornà a Espanya, on continuà la seva tasca investigadora. Va ser titular de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials de Sant Sebastià (1966-1969), director del Centre Informat del Ministeri d'Educació i Ciència de la mateixa ciutat (1969-1976).

L'any 1976 tornà a Mallorca i entrà a formar part del personal docent de la Universitat de les Illes Balears com a professor agregat (1976-1983), com a catedràtic (1983-2000) i, des de l'any 2001, com a professor emèrit. L'any 2003 la Universitat li concedí la Medalla d'Argent per premiar els seus mèrits excepcionals, com a prova de l'alta estimació de la comunitat universitària i en reconeixement de la seva tasca en el camp de la recerca i de la docència.

És autor de diversos llibres i de nombrosos articles publicats a revistes de prestigi internacional.

És membre sènior de l'IEEE, acadèmic numerari de la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Palma de Mallorca i representant espanyol al Comitè d'Educació de la FIP.

Entre d'altres guardons, cal destacar el premi d'investigació a la secció de matemàtiques atorgat per la Reial Acadèmia de Ciències Exactes, Físiques i Naturals.

OLIVER CAPÓ, GABRIEL (Palma 1934)

Metge i polític. Cursà la carrera de medicina a Barcelona, on treballà a la Càtedra d'Otorinolaringologia fins al 1962. Primer, hi col·laborà com a alumne intern; després, com a metge resident i, finalment, com a metge ajudant per concurs-oposició. També cal destacar la seva activitat docent com a professor auxiliar de classes pràctiques.

Des de 1962 exerceix la medicina a Palma. Ha estat cap del Servei d'Otorinolaringologia de l'Hospital de la Creu Roja (1962-74), del Centre Regional d'Oncologia de l'Associació Espanyola de la Lluita contra el Càncer (1971-74) i de l'Hospital de Son Dureta (1974-99). Des de 1999, es dedica a la medicina privada. És membre fundador de la Associació de Laringectomitzats de Balears, de la qual és president honorari.

Com a polític, el 1983 fou nomenat conseller de Sanitat i Seguretat Social del Govern de les Illes Balears, càrrec que exercí fins al 1993.

Del 1994 al 2000 presidí el Consell Social de la Universitat de les Illes Balears i, el 2003, rebé la Medalla d'Or d'aquesta institució, amb el fi de premiar els seus mèrits excepcionals i donar una prova de l'alta estimació de què s'ha fet mereixedor.

És autor d'estudis i articles publicats en revistes d'àmbit científic i membre del consell de redacció de l'*Enciclopedia práctica de medicina i salud de Baleares*.

SOR FRANCISCA SERRA LLABRÉS (Establiments, 1921)

Germana de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, va arribar a mitjans dels anys 50 a Formentera, on la congregació s'havia establert l'any 1939, una vegada acabada la guerra civil espanyola. La falta de mitjans i de recursos humans, així com les múltiples necessitats que patia la població formenterera, varen motivar que sor Francisca, acompanyada de la resta de les germanes, emprengué una sèrie d'activitats per millorar aquesta situació tan precària.

En primer lloc, va donar cobertura a les mancances assistencials de caràcter sanitari, amb una encomiable tasca d'infermeria i amb la prestació d'ajuda a parts, per suplir la inexistència de metge a l'illa. En segon lloc, sor Francisca i les germanes varen posar en marxa a l'escola de la Caritat un programa educatiu destinat a la formació d'infants i de joves menors de catorze anys. Així mateix, va iniciar un taller de brodat perquè les nines poguessin tenir un ofici amb què guanyar-se la vida. Aquest objectiu es va complir gràcies als encàrrecs d'una amiga que sor Francisca tenia a Barcelona i que va permetre que aquestes al·lotes poguessin viure de la feina que feien.

Però l'empenta, el coratge i la inquietud de sor Francisca la varen dur a crear un grup de teatre per millorar l'aprenentatge i per augmentar les possibilitats de comunicació entre les nines de l'illa. Des de l'any 1980 aquesta iniciativa es va consolidar amb la constitució del grup de teatre S'Esglai. A més, seguint la mateixa línia va fundar el cor parroquial, avui conegut com Capel·la Antiga.

Actualment, Ca Ses Monges continua col·laborant i donant suport a la població que ho necessita.

BONNIN AGUILÓ, PERE (sa Pobla 1944)

Periodista, escriptor i traductor. Llicenciat en filosofia i lletres (1977) per la Universitat de Barcelona i titulat en periodisme (1972) per l'Escola Oficial de Periodisme de Barcelona.

Com a periodista, comença com a corresponsal del diari *Última Hora* a sa Pobla, on va iniciar el costum de dedicar números extraordinaris a les festes de Sant Antoni i emprengué la campanya per canviar el nom de La Puebla pel de sa Pobla.

A Barcelona fou reporter d'*El Correo Catalán* (1966-69), redactor de la Gran Enciclopèdia Catalana (1968-71) i redactor en cap de *Mundo Diario* i del setmanari *Mundo* (1972-77). També col·laborà assíduament a les publicacions periòdiques en català com: *Avui*, *Estel*, *Corts*, *Set dies* i *El Temps*.

De 1978 al 1983 fou director de les delegacions de l'Agència EFE a la República Federal Alemanya, a Viena, on també fou membre de la Associació de Premsa Estrangera, i a l'ONU, a Nova York.

Col·laborador de nombrosos diaris de Espanya, Alemanya i Àustria. A la nostra illa els seus articles es publiquen al *Diario de Mallorca* i a l'*Última Hora*.

Entre els actes internacionals on ha estat present, cal destacar la invitació del Govern dels EUA als actes celebrats per commemorar el bicentenari de la seva fundació (1976). També ha estat hoste del governs de la antiga República Federal Alemanya i de Bulgària en diverses ocasions.

Es autor de gran quantitat de llibres de temàtica diversa. Sobre el tema del nazisme ha publicat *Así hablan los nazis* (1973), *Los últimos días de Hitler* (1995), *Sangre judía* (1998) o *Eva Braun i Adolf Hitler* (1999). Autor de biografies com *Ramon Margalef, ecòleg* (1994), *Fèlix Serratosa, químic* (1995), *Jordi Sabater Pi, etòleg* (1996) entre d'altres. I també cal destacar llibres com *Los pobres jueces de la democracia* (1985), sobre l'administració de justícia, *Cómo hacer un bebé sin esfuerzo* (1986), sobre la fecundació artificial, per citar-ne alguns. També cal destacar el seu interès per temes mallorquins referenciats a algunes de les seves obres com a *Ombres de marjal* (2000), novel·la sobre la pagesia i els costums de Sa Pobla.

També és molt remarcable la seva feina com a traductor. Ha traduït obres de l'anglès, *Les plantes misterioses* de Jean M. Auel (1990), i de l'alemany, l'obra poètica i teatral de Ralph Günther Mohnnau (1993 i 98) entre d'altres. Des de 1999 fa la traducció de l'alemany al català de *Die Balearen*, de l'arxiduc Lluís Salvador d'Habsburg-Lorena.

Ha donat conferències a multitud d'indrets des de l'Ateneu Barcelonès a la Biblioteca Nacional de Madrid, i a diferents universitats com les de Bonn i Lorena.

FONT JAUME, CARME

Nascuda a Palma, Carme Font ha prestat servei a la família reial espanyola fins que s'ha jubilat i d'ençà que, el mes de març de 1984, s'incorporà al palau de Marivent per exercir-hi el càrrec de coordinadora i posteriorment, el mes d'octubre del mateix any, passà al palau de La Zarzuela.

Durant tots aquests anys d'acompliment professional, ha tengut com a màxima preocupació fer l'estada de la família reial a Mallorca al més agradable possible sempre procurant, això sí, imprimir a l'entorn un caràcter mallorquí, tant en la decoració del palau com en l'ornamentació del jardí. La seva contribució més recent ha estat el condicionament de les cases de Son Vent.

De la mateixa manera, sempre s'ha encarregat que els convidats de la família reial es duguessin el millor record de l'illa. Entre tots aquests destaquen l'expresident dels Estats Units, Bill Clinton; els emperadors del Japó; l'expresident de l'antiga Unió Soviètica Mikhail Gorbacov; el rei del Marroc; els reis de Grècia; els reis de Bèlgica; el rei de Luxemburg; Noor de Jordània i els prínceps de Gal·les, Carles i Diana.

Aquesta dedicació l'han feta mereixedora de les condecoracions següents:

- ? 1986. Llaç de Dama del Mèrit Civil
- ? 1988. Llaç de Dama d'Isabel la Catòlica
- ? 1994. Creu Oficial d'Isabel la Catòlica
- ? 2000. Comanda del Mèrit Civil
- ? 2000. Creu del Mèrit Militar / Distintiu blanc
- ? 2002. Comanda de l'Orde d'Isabel la Catòlica

PIÑA HONS, ROMAN (Palma 1937)

Jurista i historiador. Llicenciat (1960) i doctorat (1977) en dret per la Universitat de Barcelona. Abans de ser catedràtic d'història del dret a la Universitat de les Illes Balears, des de 1987, va ser professor i catedràtic interí a la Universitat de Barcelona. Actualment, és el director del Departament de Dret Públic de la Universitat de les Illes Balears.

Ha estat secretari general del patronat promotor de la Universitat de les Illes Balears, rector de la Universitat Internacional del Mediterrani amb seu a Eivissa. És acadèmic corresponent de la Real Academia Española de la Historia, de l'Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona, de l'Instituto Peruano de Investigaciones Históricas, de l'Academia de Estudios Genealògicos y Heráldicos de Méjico i de l'Accademia Archeologica Italiana; acadèmic d'honor de l'Academia Puertorriqueña de Estudios Históricos; acadèmic i president de l'Acadèmia Mallorquina d'Estudis Genealògics, Heràldics i Històrics i Magister de la Maioricencis Schola Lullistica. L'any 1989 li fou atorgada la creu d'Alfons X el Savi.

La seva trajectòria científica es concreta en el camp del dret històric espanyol, en el de l'Amèrica hispana i, sobretot, en les institucions del dret públic del regne de Mallorca. D'entre les seves obres més destacades podem mencionar: *El Gran i General Consell de Mallorca* (1977), *Alfons el Savi i Ramon Llull: el seu concepte d'ordre polític* (1984), *El Consolat de Mar* (1985), *Catalanes y mallorquines en la fundación de California* (1988), *Les institucions parlamentàries del regne de Mallorca, dins la Corona d'Aragó* (1989), *La debatuda exclusió catalano-aragonesa de la conquesta d'Amèrica* (1991) i *El derecho histórico del Reino de Mallorca* (1995). El seu darrer llibre es *Fundamentos jurídicos de Europa* (2001), que constitueix una aportació innovadora dins el camp de l'ensenyança universitària, sobre els diversos sistemes que han conformat la tradició jurídica europea.

A més, ha fet articles per a publicacions periòdiques especialitzades, ha participat en un gran nombre de congressos i ha donat moltes conferències, tant dins l'àmbit estatal com internacional. També ha estat col·laborador de la *Gran Enciclopèdia de Mallorca* en temes relacionats amb les institucions jurídiques.

Actualment col·labora com a columnista al *Diario el Mundo/El Día de Baleares* i a la cadena radiofònica COPE.

MONTANER ROTGER, AINA (Palma, 1944)

Filòloga. Llicenciada en filosofia i lletres, secció filologia clàssica (1966), per la Universitat de Barcelona. Començà la seva vida professional com a professora de llengua espanyola i llatí a Barcelona.

L'any 1971 tornà a Mallorca i va intervenir en la nova estructuració de la Llibreria Tous a Palma, centre innovador, que va esdevenir un lloc de trobada del col·lectiu intel·lectual i artístic de l'illa.

L'any 1976 participà al Congrés de Cultura Catalana i prengué part en l'elaboració de diverses ponències en l'àmbit de la llengua catalana.

Aquest mateix any, va reprendre la tasca docent a l'institut Antoni Maura de Palma. Probablement, i com a conseqüència de la col·laboració entre l'Obra Cultural Balear i l'institut esmentat, aquesta va ser la primera vegada que oficialment s'impartien classes de llengua catalana en una institució d'ensenyament públic.

Durant l'any 1978 va ser col·laboradora del programa "Giravolt", emès en llengua catalana per TV2 des dels antics estudis Miramar de Barcelona.

Des de 1978 fins a l'actualitat, fa feina a l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears en tasques d'assessorament lingüístic. En aquests moments ocupa el càrrec de cap del Servei d'Assessorament Lingüístic i Documentació de la Vicepresidència i Conselleria de Relacions Institucionals.

Durant aquests anys, ha simultaniejat aquesta feina amb l'ensenyament de la llengua catalana a l'Institut Balear d'Administració Pública (IBAP).

Cal destacar la seva feina com a traductora del castellà al català: *Legislació pre-autonòmica bàsica de les Balears* (1982); i com autora de la versió actual de l'*Estatut d'autonomia de les Illes Balears: text refós i anotat d'acord amb la reforma de 1999*.

Igualment destaca la labor a favor de la divulgació i la modernització del llenguatge administratiu, com també a favor de la redacció de documents administratius per aconseguir-ne la llegibilitat, és a dir, un nivell de qualitat comunicativa amb les persones que es relacionen amb l'Administració.

Una mostra d'aquesta tasca són les *Recomanacions sobre la redacció, en català, de disposicions generals i d'actes administratius* (2002), elaborada en col·laboració amb el personal del Servei d'Assessorament Lingüístic de la conselleria a què està adscrita.

FUNDACIÓ BARCELÓ

Creada l'any 1989 per la família Barceló Oliver, gràcies a la iniciativa de Gabriel Barceló. Ha dedicat la seva actuació altruista bàsicament als camps de l'art, la salut, l'educació i el desenvolupament econòmic.

Durant els seus 15 anys d'actuació, a més de realitzar activitats a les nostres illes i la resta de l'estat espanyol, ha estès el seu camp d'acció a països d'Amèrica Llatina i del continent africà.

Les activitats de la Fundació estan organitzades i supervisades per quatre comissions que s'ocupen dels diferents camps on treballa la fundació. Són la Comissió d'Art, la Comissió de Salut, la Comissió d'Activitats de Desenvolupament Humà i Professional i la Comissió d'Educació.

L'any 1991 es va constituir la Comissió d'Art, que, a més de gestionar i mantenir la col·lecció de pintors mallorquins dels segles XIX-XX, de la qual es propietària la Fundació, es dedica a l'organització d'activitats artístiques, concretament de pintura i fotografia. Així, s'han celebrat exposicions i s'han organitzat certàmens internacionals de pintura, no tan sols a Palma sinó a altres indrets com a diferents països llatinoamericans i a la República de Txèquia.

Pel que fa a la temàtica de les exposicions organitzades per la Fundació, cal destacar el paper predominant dels artistes mallorquins o residents a la nostra illa. També cal destacar el muntatge de l'exposició fotogràfica itinerant "Balears, ahir", que recorregué part del territori mallorquí.

Són realment destacades les actuacions de la Comissió de Salut, que començà organitzant els cursos de doctorat (del 1996 al 2001) en medicina, amb la col·laboració de la Universitat d'Alcalà d'Henares i un simposi anual de immunologia (del 1996 al 2000). Des de 1997 de manera periòdica i ininterrompuda es realitza el curs de suport vital bàsic i avançat, amb col·laboració de diferents entitats científiques.

A més, la Fundació Barceló des de 1996 ha desenvolupat el programa d'ajuda mèdica internacional (AMI), que s'inicià a la República Dominicana i que s'ha anat estenent a altres països. Aquest programa consisteix a mantenir de forma permanent un equip de professionals mèdics per tal d'assistir a la població més necessitada. A aquest programa s'hi ha afegit la donació de medicaments i instrumental mèdic.

Dins la Comissió d'Activitats pel Desenvolupament Humà i Professional, cal destacar el programa de cooperació basat en la fórmula del microcrèdit, amb la intenció de fomentar la creació de petites empreses a de l'auto ocupació.

L'àmbit d'actuació d'aquest programa tornen a ser els països de Llatinoamèrica.

La Comissió d'Educació és l'encarregada del desenvolupament dels programes educatius i socials tant a nivell local com internacional. Amb l'objectiu d'oferir unes condicions educatives i humanes dignes als qui més ho necessiten.

A més, cal destacar que la Fundació Barceló des de 1999 patrocina la Capella Mallorquina i dóna suport a la Pastoral Penitenciària, institució que té com a objectiu gestionar un programa d'ajudes econòmiques als presos de la presó de Palma, que no tenen els recursos més bàsics.

JA T'HO DIRÉ

Grup de rock. Els seus darrers components han estat: Cris "Tòfol" Juanico, (veu i guitarra), Sebastià "Titi" Saurina, (guitarra i veus), Jesús "Flay" Moll, (baix i veus), "Charly" Pons, percussions i guitarra, Sente Fontestat, (bateria i veus) i Miquel Brugués, (teclats). Es formà com a grup estable a Ciutadella de Menorca, l'any 1986. Cal destacar que la majoria de components del grup ja tenien experiència en el camp musical com a membres d'altres formacions de l'illa, de la més variada gamma d'estils, encara que amb el predomini del rock dur.

Ja t'ho diré presentà una proposta totalment innovadora dins el panorama musical de mitjans de la dècada dels vuitanta. Així, renunciaren a l'excessiva duresa dels sons i textos, (pràctica que en aquells dies estava molt de moda), en benefici d'uns plantejaments més madurs i propers al "pop", però sense perdre gens de la frescor que sempre ha caracteritzat les seves creacions. El grup va néixer amb una cinquantena de peces, la immensa majoria pròpies, encara que també varen versionar composicions d'altres creadors.

Una de les seves característiques més remarcades, al llarg de la seva carrera, ha estat la inclusió d'elements propis de la música mediterrània, a través de la percussió, conjuntament amb pinzellades d'altres estils musicals com el blues, el soul, el funky o el reggae. Aquest fet ha propiciat que hagin estat classificats com un grup eclèctic, que utilitza els elements que li són necessaris per crear les seves composicions.

L'any 1990 enregistraren, entre d'altres cançons, *¿Último Verdugo?*, que esdevingué la cançó de l'estiu a Menorca. Després d'assajar durant molts d'anys a Ciutadella i fer actuacions d'un èxit aclaparador es veren amb la necessitat de sortir de l'illa. Va ser l'any 1991, amb els treballs de "Roquenrrels..." i "Otras Hierbas" quan es varen presentar a les discogràfiques de Madrid i Barcelona.

Una vegada instal·lats al seu nou quarter general, a l'Empordà, iniciaren una vasta campanya de promoció, seguida d'exitosos concerts al llarg de la geografia catalana. L'any 1991 mateix, enregistraren un nou disc "És blau es fester" que els va consolidar com a grup capdavanter i innovador.

Després d'exitoses gires i concerts enregistraren els discs *Dos o tres* (1993), seguit de *Moviments salvatges* (1995), que va ser un dels més venuts de la seva carrera. Això els dugué a actuar a esdeveniments tan importants com: el Doctor Music Festival, les Festes de la Mercè de Barcelona i al Mercat de Música Viva de Vic. Aquest mateix any reberen el premi Altaveu, com a millor disc de l'any, i el premi de la revista *Enderrok*, com a millor grup de l'any.

Al 1997 surt al carrer el seu gran èxit *Un ram de locura*, caracteritzat per una frescor inusitada, que tengué una gran repercussió als mitjans de comunicació i del qual es vengueren més de 15.000 còpies els dos primers mesos. Amb aquest disc reberen el premi a la trajectòria musical atorgat per la fira del disc de Vila-Seca.

L'any 1999 realitzaren un seguit d'actuacions, que graven amb la intenció de publicar el seu primer disc en directe, anomenat "Esdirecte". A partir de l'any 2000 no es pot destacar massa cosa a part dels concerts i de la gravació del disc "Soñando Silencio" (2001), totalment en castellà.

L'any 2003 apareixerà un recull de la discografia del grup titulat "Dos o tres rams de locura", i a finals del mes d'Agost anuncien la seva retirada. El seu comiat ha estat amb la realització de quatre emocionants i exitosos concerts a Barcelona, Girona, Mallorca i Menorca.

VIDAL VIDAL, LLORENÇ (Santanyí 1936)

Escriptor, pedagog i pacifista. Mestre d'escola per l'Escola Normal de Mestres de Palma (1955), llicenciat en filosofia i lletres, especialitat de pedagogia per la Universitat de Barcelona (1961), doctor per la mateixa Universitat (1971), amb la tesi *Fundamentación de una pedagogia de la no-violencia i la paz*, on reflecteix els seus anhels pacifistes.

L'any 1964 fundà el *Dia Escolar de la No-violència i la Pau* (DENIP), iniciativa pionera i promotora de l'educació no violenta i pacificadora, difosa internacionalment i en la qual s'han inspirat i tenen el seu punt de partida la majoria de projectes, programes i activitats actuals de l'educació i cultura per la no-violència i la pau.

Ha estat inspector d'educació a Cadis, Ceuta i Balears. Es creador dels quaderns literaris *Ponent* (1956-1983), publicació mallorquina, (fins l'any 1974) que apareixia amb una periodicitat de quatre vegades l'any, redactada en català s'autodefinia com a "quaderns d'art, literatura i música" i, malgrat el seu caràcter modest, intentava omplir el buit cultural a la Mallorca del moment. L'any 1975 inicià una segona etapa a Cadis, amb una edició bilingüe, com a òrgan del *Dia Escolar de la No-violència i la Pau*.

Ha publicat nombrosos treballs sobre temes pedagògics i escolars, i diversos llibres de poesia. És autor dels poemaris *El cant de la balalaika* (1958), *Cinc meditacions existencials* (1959), *Insania Terrae* (1962), *Talaiot al Vent* (1965 i 1972 augmentada), *Estels filants* (1991) i *Petits poemes* (1999). En prosa poètica és autor del *Petit llibre d'un solitari* (1968 primera edició) traduït al castellà pel mateix autor i a l'anglès, obra pacifista que conté un missatge humà, pacifista i religiós de caràcter universalista.

D'entre els llibres i treballs de caràcter educatiu cal destacar: *Orientaciones sobre la celebración del día escolar del a No-violencia y la Paz* (1965), *Fundamentación de una pedagogia de la no-violencia i la paz* (1971), *El joven buscador de la paz* (1982)...

Ha col·laborat en diverses publicacions periòdiques com *Cort*, *Lluc*, *Diario de Mallorca*, *Cuadernos de Pedagogía*, *Magisterio Español*, *Ultima Hora*...

Per la seva labor literària, pedagògica i pacifista ha estat distingit, entre d'altres, amb el Premi Andreu Xandri als Jocs Florals de la Llengua Catalana a l'exili (Mèxic), el Premi Ciudad de Vera d'Educació i Convivència, el nomenament de Membre d'Honor de l'Associació d'Escriptors de Ceuta, el nomenament de Membre col·laborador de l'Institut d'Estudis Baleàrics, el diploma de la Unió Brasileira d'Escriptors, la Menció d'Honor del Premi UNESCO d'Ensenyament dels Drets Humans, el Memorial Juan XXIII de la Pau i la Creu de Cavaller de l'Ordre Civil d'Alfons X el Savi.

CAMPS COLL, Pacífic (Ciutadella de Menorca 1949)

Pintor i il·lustrador. Inicià la seva activitat laboral com a mecànic i ferrer, però l'any 1968 es traslladà a Barcelona per iniciar els seus estudis artístics a l'Escola de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona (1968-71), on s'endinsà dins el món de la pintura i el modelat. Allà també entrà en contacte amb les noves tendències del moment encapçalades per noms com Tàpies, entre d'altres.

Durant la dècada dels 70 compaginà la seva activitat artística amb el treball en el camp del disseny i la publicitat. Des de l'any 1974 treballa com a coordinador i professor de la Escola Municipal de Dibuix i Pintura de l'Ajuntament de Ciutadella de Menorca i de la sala municipal d'exposicions El Roser.

L'any 1980 realitzà estudis de la tècnica del gravat a Palma i un any després conjuntament amb el pintor i també gravador Pere Pons obriren el primer taller de gravat calcogràfic de Menorca.

L'any 1990 inicià els seus estudis de pintura i moviment, mostrant el seu interès per la teràpia basada en la creació artística. Mai ha deixat de participar en cursos i seminaris relacionats amb el món de l'art, raó per la qual es pot dir que es tracta d'un artista amb un gran afany de coneixement i superació, que no es vol quedar al marge de les noves tendències artístiques.

Ha realitzat gran nombre d'exposicions, a Menorca, Mallorca, Barcelona i Madrid. També ha participat a nombroses mostres col·lectives sempre, amb un destacat èxit. La seva darrera exposició (2003) va ser una de caràcter antològic que es va realitzar de manera simultània a les sales El Roser de Ciutadella i a la Sala de Cultura de Sa Nostra de Maó on es van reunir obres del seus 35 anys dedicats a la creació artística.

Els crítics l'han qualificat com un artista amb un potentíssim nivell de creativitat i tècnica. Encara que la seva pintura es pot emmarcar dins el llenguatge figuratiu, aquell que interpreta i recrea la realitat, a les seves obres sempre hi ha elements clarament personals, cosa que fa que sempre s'hi trobi un efecte de sorpresa. Es tracta d'un artista que, encara que no abandona la tècnica classicista, fa entrar a les seves creacions l'experimentació i la recerca més enllà dels canons establerts.

Entre d'altres distincions que ha rebut per la seva feina, cal destacar: la Medalla al Mèrit de Dibuix al Saló de Primavera de l'Ateneu de Maó (1975), la Medalla de Plata del 2n Saló de Tardor de Ciutadella i la Primera Medalla de Dibuix i Gravat del Saló de Primavera de l'Ateneu de Maó (1976); la Medalla d'Or del 22è Saló de Primavera de l'Ateneu de Maó (1983); Primera Medalla, Premi de Pintura Festes de Gràcia de l'Ajuntament de Maó (1984)

VICENS PICORNELL, ANTÒNIA (Santanyí, 1941)

Esriptora. Encetà la seva trajectòria literària amb un recull de narracions, *Banc de fusta*, premi Cantonigròs (1965). Tot seguit, guanyà el premi Sant Jordi de novel·la (1967) amb *39º a l'ombra*, una novel·la considerada com un document literari sobre les transformacions que el fenomen turístic operà a Mallorca.

El premi Vida Nova de Cantonigròs va impulsar la seva trajectòria literària i, d'aleshores ençà, ha publicat nombroses novel·les com *La Santa* (1980), *Quilòmetres de tul per a un petit cadàver* (1982), premi Ciutat de Palma 1981, *Gelat de maduixa* (1984), premi Ciutat de València 1984, *Terra Seca* (1987) i *Febre alta* (1998).

A més d'altres novel·les, ha publicat llibres de contes de caire infantil i juvenil com *L'àngel de la Lluna* i *Massa tímid per lligar* (1997) i un llibre en col·laboració amb Josep Maria Llompart : *Vocabulari privat* (1993)

El 1977 va entrar a formar part de la junta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC) com a vicepresidenta per les Illes.

El 1999 se li va atorgar la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, en reconeixement de la totalitat de la seva obra.

La seva darrera novel·la *Lluny del tren* es va publicar el maig de 2002.

PRATS BONET, JOAN (Sant Antoni de Portmany. Eivissa, 1942)

Arquitecte de professió, llicenciat per la Universitat de Barcelona, és autor de diferents projectes de restauració del patrimoni arquitectònic de les illes d'Eivissa i Formentera. Destacat membre de les Comissions d'Urbanisme i del Patrimoni Històric–artístic de les Pitiüses, com també dels plans especials de protecció dels barris de Dalt Vila i de Sa Penya i la Marina.

L'any 1979, va ser elegit batle d'Eivissa en les primeres eleccions democràtiques, càrrec que va exercir fins al 1983.

En el seu vessant com a investigador de temes i personatges de les Pitiüses ha estat membre de les Juntes Directives de l'Institut d'Estudis Eivissencs; d'Amics de Cristóbal Colón; de l'Associació Espanyola contra el Càncer, i del Rotary Club d'Eivissa. Actualment, és col·laborador de l'*Associació Amics de s'Arxiduc* i autor del quadern *L'arxiduc Lluís Salvador, un personatge de novel·la*, publicat pel Consell Insular d'Eivissa i Formentera.

Joan Prats té publicades, a més a més, les biografies d'*Antoni Torres Mayans, un missioner eivissenc a Austràlia* i la de *Josep Riquer i Llobet, un senyor Dalt Vila*, editada a la col·lecció "Personatges de la nostra història" de l'Associació d'Amics del Museu Arqueològic d'Eivissa i Formentera. Així mateix, té publicat el treball *Carnavals, desfressats i encerrades*, presentat al II Curs de Cultura Popular de les Illes Pitiüses, patrocinat per l'Obra Social i Cultural de Sa Nostra.

A través de conferències i articles de premsa, continua la seva tasca de donar a conèixer diferents temes relacionats amb la història i la cultura pitiüses. És col·laborador habitual de les revistes *Eivissa*, *El Pitiús* i de l'Enciclopèdia d'Eivissa i Formentera. A la premsa diària ha publicats treballs com *Els eivissencs a les Corts*; *El llarg camí cap a l'autonomia*; *Amb rivets republicans* o *La desamortització a Eivissa i Formentera*.

PLANAS HEVIA, VICENTE (Palma, 1923)

Metge, especialista en medicina interna i aparell digestiu. Llicenciat en medicina i cirurgia per la Universitat de Cadis (1946), cursà les assignatures de doctorat a la Universitat de Madrid (1946); és diplomad en sanitat (1950) i en hemoteràpia i hematologia (1956) per l'Escola de Sanitat de Madrid.

Ocupà els càrrecs d'alumne intern, professor de classes pràctiques i alumne adjunt per oposició de la càtedra de farmacologia de la Facultat de Medicina l'any 1947.

És membre de la Societat de Medicina Interna del Mediterrani, de la Societat Internacional de Medicina Interna, del Comitè organitzador del Congrés de Medicina Interna del Mediterrani i del Congrés Nacional de Medicina Interna. Fundador del Igualitario Médico Balear, del qual fou president fins al 1991. Ha estat director de la Clínica Planas (1939-91), president de Planas Salut, SA (1991-99).

Per mantenir-se al dia sobre el seu camp de coneixement i les seves especialitats ha participat a gran nombre de cursos i simposis. També destaca pel nombre de treballs i articles publicats a revistes especialitzades.

ROTGER MONER, RAMON (1910-1981)

(a títol pòstum)

Fill, germà, pare i padrí de metges, va cursar els estudis de medicina i l'especialització en cirurgia general a Madrid. En acabar, es traslladà a Mallorca, on va exercir de metge de la Casa de Socors, d'inspector mèdic de l'Institut Nacional de Previsió, de cap de grup quirúrgic de la Seguretat Social i de cap del Servei de Cirurgia de l'Hospital Provincial de Balears.

L'any 1944, va obrir la Clínica Rotger, de Palma, on va introduir tota una sèrie d'innovacions en els tractaments quirúrgics aplicats fins aleshores a les Illes Balears. Inicialment, amb dinou habitacions, estava situada al carrer del General Riera; en 1963 es va ampliar fins a setanta habitacions. Posteriorment, en 1991, es va traslladar a l'edifici on fins en aquells moments havia estat ubicada la clínica Mare Nostrum.

En 1951 va fundar la primera entitat d'assegurances mèdiques de Mallorca, coneguda amb el nom de Médica Mallorca. Així mateix, va ser soci fundador i membre del primer Consell d'Administració de l'Igualatorio Médico Balear (IMECO).

JUANEDA ROVER, JOAN (Palma, 1912 - 2001)
(a títol pòstum)

Fill del doctor Onofre Juaneda, fundador de la clínica que du el seu nom, va cursar estudis universitaris a la Universitat de Medicina de Barcelona, on es va llicenciar en l'especialitat de cirurgia.

Posteriorment, l'any 1938, es va traslladar a la ciutat alemanya d'Hamburg per ingressar a l'Escola de Cirurgia i Traumatologia, la més prestigiosa d'Europa. En aquest centre va conèixer els especialistes Ogino-Knaus i Kuncher, amb qui es va iniciar en les disciplines de ginecologia i de traumatologia.

En tornar a Mallorca, es va incorporar a la clínica familiar i es va convertir en el primer cirurgià que va implantar el clau intramedul·lar de Kuncher per a la curació de la fractura diafisària; també va ser el pioner en les intervencions de ginecologia, mitjançant tècniques apreses durant la seva estada a Alemanya.

Per una altra banda, el doctor Joan Juaneda va ser també el precursor a Mallorca de l'operació d'estómac denominada gastrectomia de tipus Billroth I i de la histerectomia. Va destacar, així mateix, per ser un fervent defensor de les cures postoperatòries escrupuloses.

Des de 1958 fins a 1991, va exercir com a cirurgià i director de la Clínica Juaneda, de Palma, on va inaugurar el primer servei d'urgències mèdiques de Mallorca (1963) i va implantar les especialitats de traumatologia, cirurgia, medicina interna i intensiva.

FEMENIA PERELLÓ, JOAN (Búger, 1905)

Metge. Llicenciat en medicina i cirurgia per la Universitat de Barcelona, va tenir la seva primera consulta, a Llubí, des de 1932 a 1934. Després va exercir com a tocoginecòleg a Inca fins a 1936.

Al començament de la guerra civil espanyola es trobava a Barcelona, on hi va haver de viure fins a 1938 i on va poder practicar la cirurgia d'urgències a l'Hospital Clínic juntament amb els doctors Piulachs i Usua.

L'any 1943 va fundar a Palma la Clínica Femenia, ubicada al carrer de Joan Miró, que es dedicava fonamentalment a la ginecologia i a la cirurgia abdominal. Posteriorment, la clínica es traslladà a la seu actual del carrer de Camilo José Cela, on treballa conjuntament amb altres pioners de la medicina moderna de Mallorca, com ara els doctors Garau, Juncosa i Fernández Billón, entre d'altres.

El doctor Femenia ha estat pioner a Mallorca en la realització de noves tècniques quirúrgiques com la gastrectomia total, les recessions de càncer de recte per telescopatge sobre tub, l'extirpació de càncer d'esòfag per via transtoràcica o la manometria de vies biliars. També va habilitar a la seva clínica una sala d'operacions experimental de cirurgia cardíaca, on hi operava cans per experimentar-hi.

L'any 1941, va presentar a l'Institut de Ciències, Arts i Lletres de París un treball sobre gastrectomia d'úlcera pèptica, premiat amb la medalla Vermeil. Dos anys després va llegir en el Congrés de la Societat de Cirurgia del Mediterrani, duit a terme a Barcelona, la ponència «Contribució a la tècnica de recessió del càncer del recte», amb la qual va presentar una tècnica nova i original d'extirpació i anastomosi per telescopatge.

En 1957 va ingressar a la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Palma (ara Reial Acadèmia de Medicina de les Illes Balears) amb el discurs «Conducta terapèutica enfront a hemorràgies massives d'estómac».

El 22 de novembre de 1962, el doctor Joan Femenia va morir a 57 anys. Aleshores el seu fill Llorenç es va fer càrrec de la direcció de la clínica, que presideix des de llavors.

FUNDACIÓ KOVACS

Creada a Palma en 1986, treballa en els àmbits de la investigació mèdica, l'assistència sanitària, la formació de professionals i la promoció de la salut pública. Està especialitzada en les dolences de l'esquena, que afecten un alt percentatge de la població i generen un important cost.

Ha promogut la investigació mèdica balear, fomentant la projecció internacional dels estudis, tant en revistes científiques especialitzades, com en els mitjans de comunicació amb més difusió mundial.

Als seus projectes d'investigació participen 414 metges de 14 països, sempre coordinats i dirigits des de Palma. Aquestes xifres la converteixen en la principal entitat investigadora d'Espanya i Hispanoamèrica dins l'àmbit de les dolences d'esquena.

Quant a l'assistència sanitària, ha constituït 8 Unitats de l'Esquena a tota Espanya, entre les quals la de Palma fou la primera. També ha establert una línia de col·laboració amb el Servei de Salut de les Illes Balears per a la implantació de la intervenció neuroflexoteràpica per als casos de subaguts i crònics.

Ha impartit seminaris per facilitar l'actualització dels coneixements mèdics entre els metges de les Illes Balears. Disposa d'un web de consulta gratuïta, on es divulguen els articles científics sobre dolences d'esquena. També ha dut a terme campanyes d'educació sanitària enfocades als col·lectius més exposats.

AMEBA S. A. (Agrupació Mèdica Balear)

Agrupació de metges fundada l'any 1962, propietària de la Policlínica Miramar, que s'inaugurà l'any 1969. El seu primer president fou el Dr. Lluís Juncosa Iglesias, que l'any 1972 cedí el seu lloc al Dr. Miquel Dalmau Diana.

Des de la seva creació, la Policlínica Miramar ha estat pionera en la innovació tecnològica i la modernització de l'assistència sanitària a les Illes Balears. Cal destacar com a fets més significatius dins aquesta tasca innovadora: l'equipament de la primera unitat d'hemodiàlisi de Balears (1971), la realització de la primera tomografia axial (1977), les primeres laserteràpia i magnoteràpia (1982), la realització de la primera ressonància magnètica (1991) i la primera ressonància magnètica oberta (1996), l'establiment del primer servei de cirurgia cardíaca a Balears (1992), la realització del primer TAC helicoidal (1995), el primer trasplantament de medul·la òssia (1995) i la creació del primer laboratori de biologia molecular, entre d'altres.

L'objectiu d'aquesta agrupació és compaginar una assistència integral de la salut, amb un equipament tècnic capdavanter i un equip humà sòlidament preparat, amb la cordialitat cap al malalt i els seus familiars.

Per oferir una assistència integral de la salut AMEBA té molt clar que es fonamental fomentar un bon treball en equip. Així, a la Policlínica Miramar, hi treballen 250 professionals de primera línia en totes les especialitats mèdiques i quirúrgiques, que col·laboren estretament per aconseguir una atenció mèdica completa i del més alt nivell.

VILÀS FERRER, JULIÀ (Eivissa, 1930)

En 1953 es va llicenciar en medicina i cirurgia per la Facultat de Medicina San Carlos, de Madrid. En acabar la carrera, va realitzar un curs d'especialització en traumatologia a l'Hospital Provincial de Madrid (1953).

A continuació es va traslladar a Barcelona, on va ser metge assistent de l'hospital San Pablo (1955-1958) i de la Quinta de Salut l'Aliança (1954-1958), així com ajudant de l'equip de traumatologia de l'hospital Vall d'Hebron (1955-1958). Posteriorment, en 1958, va obtenir els títols d'especialista en cirurgia general i en traumatologia i cirurgia òssia.

El mes d'octubre del mateix any, va obrir a Eivissa la primera Clínica Vilàs, que tenia set llits. Mentrestant, va ser el responsable dels equips de cirurgia i traumatologia de l'Obra 18 de Julio (antiga Seguretat Social) durant l'any 1959, i de la Seguretat Social (1965-1971).

L'any 1969, va promoure la construcció de la primera fase de l'actual Policlínica Nuestra Señora del Rosario, que inicialment disposava de seixanta llits. Durant el període 1994-1996, va tenir lloc l'ampliació i la modernització de la clínica, que assolí la capacitat actual de noranta llits.

Des de 1971 fins a la seva jubilació (1996) va ocupar el càrrec de cap del Servei de Cirurgia de l'Hospital de la Seguretat Social de la capital pitiusa.

El doctor Vilàs va organitzar a Eivissa un total de divuit congressos mèdics d'abast estatal i internacional.

**OLEO CARRIÓ, FRANCESC (Ciutadella,1779 – Palma, 1838)
(a títol pòstum)**

Es va doctorar en Medicina a Pisa (Itàlia) en 1796. Cinc anys més tard, va enviar, des de Barcelona, el pus vaccínic per als nins mallorquins, motiu pel qual ha de ser considerat com l'introduïdor de la vacuna antivariòlica de Jenner a Mallorca. A més de la seva formació mèdica, també tenia estudis de física, química i matemàtiques, disciplina de la qual va ser nomenat catedràtic per l'Ajuntament en 1808.

Durant la dècada dels anys 20, va combatre les epidèmies de pesta de Son Servera, Artà i Palma, també la de febre groga de 1824, i va elaborar un pla curatiu sol·licitat per la Junta Superior de Sanitat de Catalunya. Pels seus mèrits va ser nomenat catedràtic de matemàtiques per la Diputació Provincial (1820), examinador dels mestres superiors de primeres lletres (1822) i facultatiu de les Juntes de Greuges i Revisió per al Reemplaçament (1831 i 1835). Així mateix, va ser vocal de la Junta Superior de Sanitat (1821) i jutge de fet per als judicis d'impresament de la Diputació i de l'Ajuntament entre els anys 1821 i 1823.

Soci fundador de la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Palma, en va ser elegit president el març de 1831 i es convertí en el primer president electe d'aquesta institució. En 1833 va fer lectura del discurs inaugural, titulat «Sobre la utilitat que resulta de l'establiment de les reials acadèmies mèdiques i quirúrgiques». Membre de la Societat Econòmica d'Amics del País des de 1834, és autor de *Pla preservatiu i curatiu de les malalties contagioses de Son Servera i Artà* (1820) i *Instrucció que haurà d'observar-se en l'execució del pla "de espurgo" i desinfecció de les cases* (1821).

Gran coneixedor de les literatures espanyola i llatina, dominava el castellà, el català, el llatí, el francès, l'anglès i l'italià.

Mateu Castellà, company seu en tasques acadèmiques, li va dedicar l'*Elogi fúnebre del doctor en medicina Francesc Oleo i Carrió* (Palma, 1840), que va llegir a la Reial Acadèmia.